

Arrest

**nr. 334 755 van 22 oktober 2025
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CRAANE
Meiboomlaan 6
2380 RAVELS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 april 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CRAANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, diende op 12 januari 2015 een verzoek om internationale bescherming (VIB). De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende hem op 21 februari 2015 de subsidiaire beschermingsstatus toe. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks werd verlengd, tot 20 juli 2025.

1.2. Verzoeker werd meermaals correctioneel veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, poging tot diefstal, dragen van een wapen en diefstal. Op 12 september 2017 richtte de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie een vraag tot intrekking van verzoekers subsidiaire bescherming aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

1.3. Verzoeker verbleef in de gevangenis van 13 juni 2022 tot 28 december 2024.

1.4. Op 16 augustus 2022 nam het CGVS een beslissing tot opheffing van verzoekers subsidiaire bescherming.

1.5. Bij arrest nr. 291.955 van 13 juli 2023 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.6. Op 24 april 2025 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor 8 jaar genomen.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

[...]

Krachtens artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, en krachtens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 11/01/2015 bent u in België aangekomen en u heeft op 12/01/2015 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft u op 21/08/2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een A-kaart, geldig tot en met 20/07/2025.

De correctionele rechtbank heeft u op 24/07/2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving.

Op basis van deze informatie werd op 12/09/2017 een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS krachtens artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS heeft u op 17/04/2018 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen voor het eventuele behoud van uw beschermingsstatus. Het CGVS heeft vervolgens op 16/08/2022 een beslissing tot opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus genomen in toepassing van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 01/09/2022 in kennis werd gesteld.

Het CGVS was van oordeel dat de redenen die geleid hebben tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opgehouden hebben te bestaan. Het stelde dat op grond van de duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst u niet langer bescherming nodig heeft. Derhalve is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de wet van 15 december 1980.

Op 09/09/2022 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen deze beslissing. De RVV heeft vervolgens op 17/07/2023 de beslissing van het CGVS in beroep bevestigd en stelde in haar arrest dat u in toepassing van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 niet langer in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien de opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 definitief is geworden, staat het vast dat de minister een einde kan stellen aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten geven.

In tussentijd werd u immers nog herhaaldelijk correctioneel veroordeeld. Zo werd u op 19/01/2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren omwille van poging tot diefstal. Op 14/10/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving en weerspanningheid zonder wapens. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u bij vonnis van 14/10/2021 eveneens tot een gevangenisstraf van 1 maand omwille van het dragen van een wapen.

Vervolgens werd u op 08/12/2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van diefstal en op 03/03/2022 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van diefstal.

Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt bijgevolg in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15/12/1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er

wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij de DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot uw komst naar België steeds in het land van herkomst heeft verbleven. Volgens uw verklaringen bent u er opgegroeid, ging u er naar school en was u er tewerkgesteld. Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat op het moment van uw aankomst in België u nog steeds een uitgebreid familiaal netwerk had in uw land van herkomst. Derhalve stelt DVZ vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, namelijk meer dan 31 jaar, dat u er bent opgegroeid, dat u er naar school bent gegaan en dat u er tewerkgesteld was. Het loutere feit dat u op heden 10 jaar in België verblijft is dan ook niet voldoende om aan te tonen dat uw banden met de Belgische samenleving dermate hecht zijn dat ze het nemen van deze beslissingen zouden verhinderen.

Op 14/05/2024 werd u daarom via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan deze uitnodiging en bezorgde DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen: getuigschrift van beroepsopleiding professionele schoonmaaktechnieken + Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen + maatwerk NT2 – voor de periode 02/10/2023 – 06/02/2024; een document van VDAB i.v.m. tewerkstellingsondersteunende maatregelen; uw CV; deelcertificaten taalopleiding.

In het kader van deze vragenlijst verklaarde u zelf dat u 'een beetje Nederlands' spreekt, dat u een professionele opleiding i.v.m. schoonmaaktechnieken heeft gevolgd en dat u gedurende 1 jaar bij de groendienst heeft gewerkt onder artikel 60. DVZ merkt op dat uit de door u neergelegde stukken inderdaad kan blijken dat u een professionele opleiding heeft gevolgd en dat u taallessen heeft gevolgd. Dienaangaande wijst DVZ er echter op dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u doorheen een regelmatig verblijf van ruim 10 jaar stappen onderneemt met het oog op het leren van de taal en tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Bovendien wijst DVZ erop dat bovenstaande elementen zeer gering zijn om uw integratie in België aan te tonen na een regelmatig verblijf in België van ruim 10 jaar. U brengt niets anders aan dan zeer recente taalopleidingen, niettemin u reeds sinds 2015 verblijfsrecht heeft in België en u dus reeds ruim de mogelijkheid heeft gehad om een officiële landstaal aan te leren. In het kader van het hoorrecht verklaarde u dienaangaande zelf slechts 'een beetje Nederlands' te spreken. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt immers uw gebrekkige kennis van het Nederlands.

Daarnaast merkt DVZ op dat u enkel gedurende 1 jaar zou gewerkt hebben via artikel 60, een tewerkstelling die u bovendien niet kan staven met enig bewijs. DVZ kan derhalve niet anders dan oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan pogingen tot integratie. U heeft geenszins elementen aangebracht die kunnen aantonen dat er in uw hoofde sprake is van enige integratie in België.

Indien u in België alsnog bijkomende banden van integratie zou hebben opgebouwd, wijst DVZ erop dat deze eventuele banden geen afbreuk doen aan het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. We herhalen immers dat u in België reeds herhaaldelijk correctioneel veroordeeld werd.

De correctionele rechtbank heeft u op 24/07/2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving. Uit dit vonnis blijkt dat op het moment dat u begunstigde was van een leefloon via het OCMW, u dit inkomen aanvulde met de handel in verdovende middelen. Bij een huiszoeking werd immers een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen, net als het bewijs dat u uw woning ter beschikking stelde om het gebruik van deze verdovende middelen te faciliteren. De rechtbank kwalificeerde deze feiten dan ook als ernstig.

Op 19/01/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren omwille van poging tot diefstal. De rechtbank wees bij vonnis van 19/01/2021 op het feit dat u geen respect heeft voor andermans eigendomsrechten en kwalificeerde deze feiten als ernstig.

Op 14/10/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving en weerspanningheid zonder wapens. De

correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u bij vonnis van 14/10/2021 eveneens tot een gevangenisstraf van 1 maand omwille van het dragen van een wapen. Uit dit vonnis blijkt dat u zich gedurende een lange periode heeft beziggehouden met de handel in verdovende middelen. Toen u – op het ogenblik dat u verdovende middelen had geleverd aan een koper – gevat werd door de politie, heeft u niet geaarzeld om geweld te gebruiken. Bovendien was u gewapend met een mes en was dit ook al eerder het geval. Hieruit kan dan ook slechts blijken dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve ingesteldheid.

Vervolgens werd u op 08/12/2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van diefstal. De feiten werden bij vonnis van 08/12/2021 als ernstig gekwalificeerd en het vonnis wijst er tevens op dat u reeds voorafgaand een ernstige en effectieve veroordeling had opgelopen wegens onder meer de handel in verdovende middelen.

Op 03/03/2022 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van diefstal. De rechtbank wees opnieuw op de ernst van de feiten en stelde een gebrek aan schuldinzicht vast in uw hoofde. De rechtbank verwees immers naar het feit dat u zich verschuilt achter het feit dat u geen tewerkstelling heeft, dat u geld moet opsturen naar uw familie in Irak en dat u onder invloed was van alcohol en medicatie. Bovendien wees de rechtbank op het feit dat de herhaaldelijke veroordelingen u er niet van weerhouden hebben om opnieuw feiten van openbare orde te plegen.

Uit het geheel van deze elementen kan DVZ slechts vaststellen dat u blijft vasthouden aan uw criminele ingesteldheid. Uw gedrag toont duidelijk aan dat u geen respect heeft voor eigendomsrechten gezien u herhaaldelijk veroordeeld werd voor feiten van diefstal. Bovendien wijst DVZ erop dat u niet geaarzeld heeft om uw inkomen te verwerven aan de hand van de handel in verdovende middelen. In de plaats van uw inkomen te verwerven aan de hand van reguliere tewerkstelling, heeft u gedurende een lange periode uw inkomen verworven aan de hand van de handel in verdovende middelen. Dit getuigt slechts van het feit dat er in uw hoofde geen sprake is van pogingen tot integratie en dat u een gevaar voor de openbare orde vormt. U schuwt het gebruik van geweld immers niet, wat blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 14/10/2021.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Op het geheel van bovenstaande informatie kan de DVZ slechts besluiten dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. U houdt vast aan uw criminele ingesteldheid. Het loutere feit dat u in België opleidingen heeft gevolgd en dat u 1 jaar tewerkgesteld zou zijn geweest, doen geen afbreuk aan het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. DVZ wijst er immers op dat de deelcertificaten die u heeft neergelegd dateren van 2024, en dus nadat uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven en u op de hoogte was dat uw verblijfsrecht in heronderzoek was.

DVZ wijst er dan ook op dat deze opleidingen evenzeer kunnen gevolgd zijn vanuit een zeker opportunisme, zeker gezien uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt dat deze inschrijving een van de voorwaarden was voor het verlenen van elektronisch toezicht. De bewijswaarde van deze opleidingen om een doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen dienen dan ook gerelativeerd te worden.

Derhalve staat het vast dat u een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. U blijft feiten van openbare orde plegen. Daartegenover heeft u geen elementen van integratie aangebracht die kunnen aantonen dat u pogingen heeft ondernomen ter integratie in de Belgische samenleving. Bijgevolg wordt op heden een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht genomen in toepassing van artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 en wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen. In het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht wordt dan ook rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden.

In het kader van het hoorrecht heeft u het volgende verklaard: dat u in België al gedurende 8 jaar een relatie zou hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u daarnaast enkel uw moeder en een broer in Irak heeft. Wat uw verklaarde partner betreft, merkt DVZ op dat er geen bewijs uit het rijksregister

blijkt dat u effectief een duurzame relatie zou hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit of dat u zou samenwonen. Het loutere feit dat u verklaard heeft een relatie te hebben met een andere persoon is geenszins afdoende bewijs om uw gezinsleven aan te tonen. Bovendien wijst DVZ erop dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt dat de persoon waarmee u verklaarde een relatie te hebben, uw buurman is. In dit vonnis van 25/09/2023 staat dat u er een bijzondere vriendschappelijke relatie mee onderhoudt, wat geen bewijs is van een duurzame relatie. Het vonnis beschrijft uw verklaarde partner voorts als een steunfiguur en uit het vonnis blijkt dat hij op dat ogenblik de huur betaalde van uw woning. Deze elementen zijn echter allen onvoldoende om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Tot slot wijzen we erop dat in het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel 03/03/2022 staat dat u geld overmaakt aan uw familie in het land van herkomst. In het kader van het hoorrecht heeft u eveneens verklaard dat uw moeder en broer nog in Irak verblijven. Derhalve staat het vast dat u in het herkomstland nog steeds een familiaal netwerk heeft en dat u hier ook contact mee heeft. Bijgevolg staat het vast dat u een familiaal netwerk in het land van herkomst heeft dat uw hervestiging kan faciliteren. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen en is er geen schending van artikel 8 EVRM.

Wat uw medische situatie betreft, heeft u in het kader van het hoorrecht verklaard dat u een trauma zou hebben van mishandelingen zonder verdere verduidelijking. DVZ merkt echter op dat u geen medische documenten heeft neergelegd en dat er derhalve geen medische elementen in uw administratief dossier aanwezig zijn die een belemmering vormen voor het nemen van deze beslissingen. Indien u alsnog medische problemen zou ondervinden, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om deze elementen aan te brengen in het kader van het hoorrecht.

Wat een terugkeer naar uw land van herkomst betreft, wijst DVZ erop dat u in het kader van het hoorrecht verklaard heeft dat u niet kan terugkeren naar uw herkomstland omwille van uw homoseksualiteit en uw geloofsovertuiging. Dienaangaande wijst DVZ er echter op dat het CGVS in haar beslissing van 16/08/2022 van oordeel was dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende problemen op basis van uw geloofsovertuiging of uw seksuele oriëntatie.

Deze vaststelling werd bovendien op 17/07/2023 door de RVV in beroep bevestigd: de RVV stelde immers vast dat u geen enkel concreet bewijs wist voor te leggen met betrekking tot uw seksuele voorkeur.

Dat u op heden louter opnieuw naar dezelfde verklaringen verwijst, is dan ook geenszins voldoende om het nemen van deze beslissingen te belemmeren. DVZ herhaalt immers dat het CGVS op 16/08/2022 een beslissing tot opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat het CGVS in deze beslissing van oordeel was dat de redenen die geleid hebben tot de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus opgehouden hebben te bestaan. Het stelde dat op grond van de duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst u niet langer bescherming nodig heeft. Derhalve is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de wet van 15 december 1980. Deze beslissing werd op 17/07/2023 door de RVV in beroep bevestigd. Uw verklaringen in het kader van het hoorrecht zijn dan ook niet voldoende om bovenstaande oordelen van het CGVS en de RVV te wijzigen. Bovendien herhalen we dat er geen familiale en medische beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen.

DVZ kan derhalve uit de verschillende veroordelingen en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

DVZ is er zich echter wel van bewust dat het nemen van deze beslissingen gepaard kan gaan met enige hardheid. Niettemin gaan we hierbij voorbij aan het feit dat deze eventuele negatieve gevolgen geheel het gevolg zijn van uw persoonlijk handelen, waarvoor u de verantwoordelijkheid draagt. Daarnaast wijzen we erop dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u een officiële

landstaal machtig bent, dat u er naar school bent gegaan en dat u er tewerkgesteld was. Bovendien heeft u er volgens uw eerdere verklaringen nog steeds een familiaal netwerk.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd. Dienaangaande herhaalt DVZ immers dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België herhaaldelijk correctioneel veroordeeld werd voor ernstige feiten van openbare orde:

De correctionele rechtbank heeft u op 24/07/2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving. Op 19/01/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren omwille van poging tot diefstal. Op 14/10/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving en weerspanningheid zonder wapens. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u bij vonnis van 14/10/2021 eveneens tot een gevangenisstraf van 1 maand omwille van het dragen van een wapen. Vervolgens werd u op 08/12/2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van diefstal. Op 03/03/2022 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van diefstal. Uit uw administratief dossier kan dus slechts blijken dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Bijgevolg wordt uw verblijf beëindigd krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980, wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten en krijgt u in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, hierbij geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

Vooreerst wijst DVZ er immers op dat u in het kader van het hoorrecht geen bewijzen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat u in België inspanningen tot integratie heeft ondernomen. U legde immers enkel volgende documenten voor: getuigschrift van beroepsopleiding professionele schoonmaaktechnieken + Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen + maatwerk NT2 – voor de periode 02/10/2023 – 06/02/2024; een document van VDAB i.v.m. tewerkstellingsondersteunende maatregelen; uw CV; deelcertificaten taalopleiding.

In het kader van deze vragenlijst verklaarde u zelf dat u 'een beetje Nederlands' spreekt, dat u een professionele opleiding i.v.m. schoonmaaktechnieken heeft gevolgd en dat u gedurende 1 jaar bij de groendienst heeft gewerkt onder artikel 60. DVZ merkt op dat uit de door u neergelegde stukken inderdaad kan blijken dat u een professionele opleiding heeft gevolgd en dat u taallessen heeft gevolgd. Dienaangaande wijst DVZ er echter op dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u doorheen een regelmatig verblijf van ruim 10 jaar stappen onderneemt met het oog op het leren van de taal en tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

DVZ wijst er bovendien op dat de deelcertificaten die u heeft neergelegd dateren van 2024, en dus nadat uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven en u op de hoogte was dat uw verblijfsrecht in heronderzoek was. DVZ wijst er dan ook op dat deze opleidingen evenzeer kunnen gevolgd zijn vanuit een zeker opportunisme, zeker gezien uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt dat deze inschrijving een van de voorwaarden was voor het verlenen van elektronisch toezicht. De bewijswaarde van deze opleidingen om een doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen dienen dan ook gerelativeerd te worden.

Bovendien wijst DVZ erop dat bovenstaande elementen zeer gering zijn om uw integratie in België aan te tonen na een regelmatig verblijf in België van ruim 10 jaar. U brengt niets anders aan dan zeer recente taalopleidingen, niettemin u reeds sinds 2015 verblijfsrecht heeft in België en u dus reeds ruim de mogelijkheid heeft gehad om een officiële landstaal aan te leren. In het kader van het hoorrecht verklaarde u dienaangaande zelf slechts 'een beetje Nederlands' te spreken. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt immers uw gebrekkige kennis van het Nederlands.

Daarnaast merkt DVZ op dat u enkel gedurende 1 jaar zou gewerkt hebben via artikel 60, een tewerkstelling die u bovendien niet kan staven met enig bewijs. DVZ kan derhalve niet anders dan oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan pogingen tot integratie. U heeft geenszins elementen aangebracht die kunnen aantonen dat er in uw hoofde sprake is van enige integratie in België en dat u van de Belgische samenleving afhankelijk zou zijn voor de uitoefening van uw privéleven. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

De correctionele rechtbank heeft u op 24/07/2017 immers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving. Uit dit vonnis blijkt dat op het moment dat u begunstigde was van een leefloon via het OCMW, u dit inkomen aanvulde met de handel in verdovende middelen.

Bij een huiszoeking werd immers een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen, net als het bewijs dat u uw woning ter beschikking stelde om het gebruik van deze verdovende middelen te faciliteren. De rechtbank kwalificeerde deze feiten dan ook als ernstig.

Op 19/01/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren omwille van poging tot diefstal. De rechtbank wees bij vonnis van 19/01/2021 op het feit dat u geen respect heeft voor andermans eigendomsrechten en kwalificeerde deze feiten als ernstig.

Op 14/10/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving en weerspanning zonder wapens. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u bij vonnis van 14/10/2021 eveneens tot een gevangenisstraf van 1 maand omwille van het dragen van een wapen. Uit dit vonnis blijkt dat u zich gedurende een lange periode heeft beziggehouden met de handel in verdovende middelen. Toen u – op het ogenblik dat u verdovende middelen had geleverd aan een koper – gevat werd door de politie, heeft u niet geaarzeld om geweld te gebruiken. Bovendien was u gewapend met een mes en was dit ook al eerder het geval. Hieruit kan dan ook slechts blijken dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve ingesteldheid.

Vervolgens werd u op 08/12/2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van diefstal. De feiten werden bij vonnis van 08/12/2021 als ernstig gekwalificeerd en het vonnis wijst er tevens op dat u reeds voorafgaand een ernstige en effectieve veroordeling had opgelopen wegens onder meer de handel in verdovende middelen.

Op 03/03/2022 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van diefstal. De rechtbank wees opnieuw op de ernst van de feiten en stelde een gebrek aan schuldinzicht vast in uw hoofde. De rechtbank verwees immers naar het feit dat u zich verschuilt achter het feit dat u geen tewerkstelling heeft, dat u geld moet opsturen naar uw familie in Irak en dat u onder invloed was van alcohol en medicatie. Bovendien wees de rechtbank op het feit dat de herhaaldelijke veroordelingen u er niet van weerhouden hebben om opnieuw feiten van openbare orde te plegen.

Uit het geheel van deze elementen kan DVZ slechts vaststellen dat u blijft vasthouden aan uw criminele ingesteldheid. Uw gedrag toont duidelijk aan dat u geen respect heeft voor eigendomsrechten gezien u herhaaldelijk veroordeeld werd voor feiten van diefstal. Bovendien wijst DVZ erop dat u niet geaarzeld heeft om uw inkomen te verwerven aan de hand van de handel in verdovende middelen. In de plaats van uw inkomen te verwerven aan de hand van reguliere tewerkstelling, heeft u gedurende een lange periode uw

inkomen verworven aan de hand van de handel in verdovende middelen. Dit getuigt slechts van het feit dat er in uw hoofde geen sprake is van pogingen tot integratie en dat u een gevaar voor de openbare orde vormt. U schuwt het gebruik van geweld immers niet, wat blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 14/10/2021.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Bij het opleggen van dit inreisverbod van 8 jaar wordt rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden. In het kader van het hoorrecht heeft u het volgende verklaard: dat u in België al gedurende 8 jaar een relatie zou hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u daarnaast enkel uw moeder en een broer in Irak heeft.

Wat uw verklaarde partner betreft, merkt DVZ op dat er geen bewijs uit het rijksregister blijkt dat u effectief een duurzame relatie zou hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit of dat u zou samenwonen. Het loutere feit dat u verklaard heeft een relatie te hebben met een andere persoon is geenszins afdoende bewijs om uw gezinsleven aan te tonen.

Bovendien wijst DVZ erop dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt dat de persoon waarmee u verklaarde een relatie te hebben, uw buurman is. In dit vonnis van 25/09/2023 staat dat u er een bijzondere vriendschappelijke relatie mee onderhoudt, wat geen bewijs is van een duurzame relatie. Het vonnis beschrijft uw verklaarde partner voorts als een steunfiguur en uit het vonnis blijkt dat hij op dat ogenblik de huur betaalde van uw woning. Deze elementen zijn echter allen onvoldoende om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleden, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Tot slot wijzen we erop dat in het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel 03/03/2022 staat dat u geld overmaakt aan uw familie in het land van herkomst. In het kader van het hoorrecht heeft u eveneens verklaard dat uw moeder en broer nog in Irak verblijven. Derhalve staat het vast dat u in het herkomstland nog steeds een familiaal netwerk heeft en dat u hier ook contact mee heeft. Bijgevolg staat het vast dat u een familiaal netwerk in het land van herkomst heeft dat uw hervestiging kan faciliteren. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen en is er geen schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien herhalen we dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, dat u er bent opgegroeid en dat de officiële landstaal uw moedertaal is. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst. Bovendien heeft u nog steeds een familiaal netwerk in uw herkomstland dat uw hervestiging daar kan faciliteren.

Op geen enkele wijze heeft u het weten aan te tonen dat de banden die u eventueel in de Belgische samenleving bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van

uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in dit verband dan ook geenszins aannemelijk gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 8 jaar. Bovendien herhalen we dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

DVZ herhaalt dat u in het kader van het hoorrecht verklaarde dat u een trauma zou hebben van mishandelingen zonder verdere verduidelijking. DVZ merkt echter op dat u geen medische documenten heeft neergelegd en dat er derhalve geen medische elementen in uw administratief dossier aanwezig zijn die een belemmering vormen voor het nemen van deze beslissingen. Indien u alsnog medische problemen zou ondervinden, wijst DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om deze elementen aan te brengen in het kader van het hoorrecht.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat u opnieuw verwijst naar uw verklaringen die u bij het CGVS en de RVV heeft afgelegd. DVZ herhaalt immers dat het CGVS op 16/08/2022 een beslissing tot opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat het CGVS in deze beslissing van oordeel was dat de redenen die geleid hebben tot de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus opgehouden hebben te bestaan. Het stelde dat op grond van de duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst u niet langer bescherming nodig heeft. Derhalve is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met de wet van 15 december 1980. Deze beslissing werd op 17/07/2023 door de RVV in beroep bevestigd.

Uw verklaringen in het kader van het hoorrecht zijn dan ook niet voldoende om bovenstaande oordelen van het CGVS en de RVV te wijzigen. Bovendien herhalen we dat er geen familiale en medische beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen.

DVZ kan uit de verschillende veroordelingen en alle elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terughervings- of verwijderingsprocedure.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“1. Eerste middel

1.

Er is een schending van artikel 7, 21 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, doordat het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten foutief en onvoldoende gemotiveerd is.

Overeenkomstig artikel 62 van de Wet van 15 december 19380 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen alle administratieve beslissingen met redenen omkleed te worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de bestuurshandelingen die onder dit toepassingsgebied vallen, uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. Van Heule, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.04.2025 schendt de materiële motiveringsplicht door geen of onvoldoende rekening te houden met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak. Dit uit zich in casu op verschillende punten.

2.

Ten eerste verwijst verwerende partij louter naar de correctionele veroordelingen van verzoeker om te oordelen dat hij op het moment van de beslissing een manifest gevaar voor de openbare orde vormt.

Verwerende partij omschrijft de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld als 'ernstige feiten', hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoeker ontkent niet dat hij in het verleden verschillende malen werd veroordeeld, doch wenst een en ander uitdrukkelijk te nuanceren daar hij van mening is dat hij op dit moment allesbehalve een gevaar voor de openbare orde is.

Verzoeker werd steeds veroordeeld voor eerder lichte inbreuken, zoals diefstal en weerspannigheid. Feiten die in zichzelf niet ertoe leiden dat een persoon automatisch een gevaar zal zijn voor de Belgische maatschappij en de openbare orde, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert.

De laatste veroordeling van verzoeker dateert bovendien ook reeds van 3 maart 2022, waarbij verzoeker werd veroordeeld voor feiten van 10 januari 2022. Sedertien is de houding van verzoeker aanzienlijk veranderd. Hij geniet inmiddels van de voorwaardelijke invrijheidstelling gelet op zijn positief re-integratietraject.

Verwerende partij deduceert in casu het gevaar voor de openbare orde rechtstreeks uit de correctionele veroordeling van verzoeker, doch zonder hiervoor gegronde motivering te geven en zonder rekening te houden met de actuele ingesteldheid van verzoeker. De houding van verzoeker is inmiddels sterk veranderd, opdat er geen sprake meer kan zijn van criminele ingesteldheid.

Verzoeker brengt verschillende adviezen bij die werden opgesteld in het kader van zijn verzoek tot voorwaardelijke invrijheidstelling. Adviezen die alleszins aantonen dat hij spijtnicht vertoont, zijn leven opnieuw op de rails tracht te krijgen en niet langer een criminele ingesteldheid aanhoudt (stuk 9 & 10).

Verwerende partij houdt aldus onvoldoende rekening met de feitelijke omstandigheden van verzoeker op het moment dat zij overgaat tot het nemen van de beslissing aangaande de beëindiging van het verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is op geen enkele wijze een gevaar voor de openbare orde. Stelling dat dit wel het geval zou zijn, louter verwijzende naar de correctionele veroordelingen, is een manifeste schending van de motiveringsplicht.

3.

Daarnaast houdt verwerende partij onvoldoende rekening met de gezinssituatie van verzoeker daar zij meent dat de relatie tussen verzoeker en dhr. B.U. niet wordt aangetoond.

Verwerende partij verwijst hiervoor louter naar het feit dat uit het rijksregister niet blijkt dat partijen een duurzame relatie zouden hebben, alsook naar het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank waarin wordt aangegeven dat dhr. B. de buurman is van verzoeker.

Uit de feitelijke omstandigheden kan alleszins duidelijk worden afgeleid dat verzoeker weldegelijk een duurzame relatie heeft met dhr. B..

De adviezen die werden opgesteld in het kader van het verzoek tot voorwaardelijke invrijheidstelling refereren steeds naar dhr. B. als contactpersoon tussen hen en verzoeker. Dhr. B. heeft bovendien tijdens de detentie van verzoeker steeds ingestaan voor betaling van de huur van het appartement van verzoeker en de overige administratie van verzoeker.

Het klopt dat partijen in hetzelfde gebouw wonen, doch niet in hetzelfde appartement. Reden hiervoor ligt in het feit dat dit tot een vermindering van de werkloosheidsuitkering van verzoeker zou hebben geleid.

Verzoeker en dhr. B. zijn op heden wel bereid zich in hetzelfde appartement te vestigen.

Het is bovendien ook dhr. B. die steeds heeft getracht het re-integratietraject van verzoeker mee te begeleiden door hem bij te staan bij het zoeken naar werk, het houden van een vaste woonst, de stap te zetten naar begeleiding, ...

Dhr. B. heeft verzoeker overigens meermaals bezocht toen hij nog verbleef in de gevangenis te Wortel en ze onderhielden meermaals per week telefonisch contact.

Gelet op de overmatige inspanningen van dhr. B. opzichts verzoeker, kan alleszins niet gesteld worden dat het in casu gaat om een bijzondere vriendschappelijke relatie, doch wel om een duurzame liefdesrelatie.

Verzoeker verwijst eveneens naar de getuigenverklaringen die hij bijbrengt om dit te staven (stuk 12).

Opnieuw schendt verwerende partij aldus de materiële motiveringsplicht door de feitelijke omstandigheden niet, alleszins onvoldoende, in rekening te brengen bij het nemen van haar beslissing.

4.

Ten derde houdt verwerende partij onvoldoende rekening met de feitelijke omstandigheden in hoofde van verzoeker door te stellen dat hij onvoldoende inspanningen zou leveren om zich te integreren in de Belgische maatschappij.

Verzoeker is sedert 29 april 2024 voorwaardelijk in vrijheid gesteld door de Strafvueroeringsrechtbank Antwerpen (stuk 8).

Reeds op 5 april 2024 werd de aanvraag van verzoeker, ingediend bij VDAB, voor tewerkstellingsondersteunende maatregelen goedgekeurd.

Na een periode waarin verzoeker bij talloze werkgevers heeft gesolliciteerd (stuk 13), heeft hij een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur afgesloten bij Manus op 7 juni 2024.

Stelling van verwerende partij als zou verzoeker geen inspanningen leveren om een tewerkstelling te vinden, strookt allerminst met de werkelijkheid. Zodra verzoeker de kans kreeg, is hij met behulp van dhr. B. aan zijn zoektocht naar tewerkstelling begonnen.

Het kan uiteraard niet aan verzoeker verweten worden dat er niet onmiddellijk tewerkstelling kon worden gevonden, ondanks de geleverde inspanningen.

Dat verwerende partij meent dat verzoeker onvoldoende inspanningen hiertoe heeft geleverd, is alleszins niet gefundeerd op concrete vaststellingen van de feitelijke omstandigheden.

Bovendien schendt verwerende partij eveneens de materiële motiveringsplicht door de feitelijke omstandigheden aangaande de inspanningen tot het leren van de Nederlandse taal niet in rekening te brengen.

Het begeleidingsplan dat werd opgemaakt op 26 augustus 2024 brengt alleszins meer duidelijkheid (stuk 9): "Betrokkene vertelt dat hij in het verleden al Nederlandse lessen heeft gevolgd, maar dat hij als uitgeleerd werd verklaard. Dit kunnen we ook teruglezen in het verslag van de PSD. We lezen in dit verslag dat zij via de onderwijsdienst hebben vernomen dat betrokkene zijn niveau 'uitgeleerd' is. Dit wil zeggen dat hij op vlak van taal weinig tot geen vorderingen meer kan maken en dat het brein niet meer verder geraakt in het leggen van taalverbanden. Ze geven aan dat het niet de motivatie is die ontbreekt bij betrokkene daar hij zich wil

inzetten voor zijn kennis van de Nederlandse taal te verbeteren, doch het resultaat hiervan beperkt zal zijn.” (eigen onderlijning)

Verder staat eveneens te lezen: “Wij achten het positief dat betrokkene een tewerkstelling heeft gevonden bij het maatwerkbedrijf Manus. Aangezien het een doorstroomovereenkomst betreft, verwachten zij van hem de bereidheid om zijn kennis van de Nederlandse taal te verbeteren, wat voor hem een extra motivator kan zijn. Echter moeten we rekening houden met het feit dat zijn niveau door de onderwijsdienst als ‘uitgeleerd’ is verklaard, waardoor de kans bestaat dat betrokkene de Nederlandse taal nooit volledig machtig zal worden. Doch wenst betrokkene zich hiervoor in te zetten, wat van doorzettingsvermogen getuigt.” (eigen onderlijning)

Een en ander kan niet duidelijker zijn...

Bijgebrachte adviezen tonen alleszins aan dat verzoeker weldegelijk inspanningen, en zelfs met enig doorzettingsvermogen, levert teneinde zich aan te passen aan het leven in de Belgische maatschappij.

Opnieuw schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht door onvoldoende rekening te houden met de feitelijke omstandigheden bij het nemen van haar beslissing.

5.

Er is in casu zodoende sprake van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur aangezien verwerende partij de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak, op het moment van het nemen van haar beslissing, niet in ogenschouw neemt.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2. Tweede middel

6.

Er is eveneens sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen.

Het is de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de beslissing van de overheid onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301, R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.602 en R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. 25 mei 2010, nr. 43.735 en R.v.V. 11 juni 2009, nr. 28.599).

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (R.v.V. 22 november 2012, nr. 221.475).

7.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Verzoeker benadrukt dat zijn laatste feiten dateren van 10.01.2022, zijnde ongeveer 3,5 jaar geleden.

Verzoeker heeft nadien geen feiten meer gepleegd.

De strafrechtelijke veroordelingen hebben wel degelijk een invloed gehad op verzoeker, net als zijn detentie dat heeft gedaan.

Verzoeker is inmiddels voorwaardelijk in vrijheid gesteld, opdat men alleszins kan zeggen dat verzoeker een gunstig re-integratietraject voorlegt. Hier wordt in casu door verwerende partij geen rekening mee gehouden. Verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn criminele ingesteldheid, nu zijn laatste feiten dateren van 10.01.2022.

Verzoeker houdt er geen criminele ingesteldheid op na, hetgeen hij aantoont door het bijbrengen van zijn vonnis tot voorwaardelijke invrijheidsstelling, alsook de adviezen die in dat kader werden opgesteld (stukken 8, 9 & 10). Verzoeker verwijst hiervoor eveneens naar zijn uiteenzetting onder randnummer 2.

Het blijft voor verzoeker aldus gissen naar de redenen voor verwerende partij om te stellen dat verzoeker vasthoudt aan zijn criminele ingesteldheid en bijgevolg een gevaar voor de openbare orde vormt.

Er is aldus sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

8.

Verwerende partij schendt bovendien op manifeste wijze het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker op 14 mei 2024 een vragenlijst vanwege verwerende partij teneinde bijkomende informatie te verstrekken in verband met zijn toenmalige situatie (stuk 11).

De vragenlijst die verzoeker mocht ontvangen was volledig opgesteld in het Frans, een taal die hij, noch zijn partner dhr. B. beheersen.

Gevolg hiervan is dat verzoeker verschillende vragen niet voldoende begreep en zo onvoldoende, alsook ongenueanceerde, informatie bijbracht, niet-wetende wat de gevolgen hiervan konden zijn.

Verzoeker werd door dit document alleszins niet voldoende geïnformeerd naar de gevolgen die het verstrekken van onvoldoende informatie kon hebben.

Verwerende partij schendt hier alleszins de zorgvuldigheidsplicht door uiterst onzorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van het nemen van haar beslissing, daar zij verzoeker nooit afdoende in de mogelijkheid heeft gesteld om zijn situatie te duiden.

9.

Uit het gehele dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen en dat zij hierbij bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

De beslissing kan niet geacht worden nog te liggen binnen de breedte, afgebakend door de redelijkheid.

Het is bijgevolg volkomen ondenkbaar dat een redelijk handelende en zorgvuldige overheid desbetreffende beslissing zou nemen.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.1.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"3. Derde middel

10.

Een gedwongen terugkeer naar Irak houdt voor verzoeker het risico in op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verzoeker is homoseksueel en heeft inmiddels ongeveer negen jaar een relatie met dhr. B.U.. Verzoeker en dhr. B. wonen in hetzelfde appartementsgebouw.

Conform het meest recente COI Report van mei 2024 riskeren personen die tot de LGBTIQ-gemeenschap behoren nog steeds geconfronteerd te worden met allerlei vormen van intimidatie, misbruik en detentie vanwege het niet conformeren aan de uiterlijke kenmerken of het gedrag dat wordt geacht te passen bij hun biologisch geslacht (EUAA, COI Report - Iraq: Country Focus, May 2024).

Verschiedende bronnen melden dat er sprake is van een toename van anti-LGBTIQ-gezindheid, waarbij geweld en discriminatie jegens LGBTIQ-personen werden omschreven als 'wijdverspreid'. In een rapport uit 2022 documenteerde Human Rights Watch gevallen van moord, ontvoering, foltering en seksueel geweld

tegen LGBTIQ-personen, gepleegd door gewapende groeperingen in Irak. Gewapende actoren en leden van de ordediensten pleegden geweld tegen LGBTIQ-personen zonder enige vorm van verantwoording of sanctie (EUA, CO! Report — Iraq: Country Focus, May 2024).

Verzoeker loopt aldus het risico op geweld tegen zijn persoon, louter omwille van het feit dat hij homoseksueel is, zonder dat daarvoor enige verantwoording wordt gegeven.

Dit is mede de reden dat verzoeker oorspronkelijk vanuit Irak naar België vluchtte.

Verzoeker brengt eveneens stukken bij ter staving van zijn geaardheid (stuk 12). Getuigen verklaren immers weldegelijk dat verzoeker en dhr. B. een duurzame relatie onderhouden. De inzet van dhr. B. bij de ondersteuning van verzoeker toont dit alleszins eveneens aan.

Mede op grond hiervan heeft verzoeker in 2015 een aanvraag tot internationale bescherming ingediend in België.

De vrees voor vervolging in Irak is op heden nog altijd reëel. Verzoeker vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Irak.

Een gedwongen terugkeer zou er weldegelijk toe leiden dat er een risico bestaat op vervolging hetgeen in strijd is met art. 3 EVRM.

2.1.4. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“4. Vierde middel

11.

De gedwongen terugkeer van verzoeker naar Irak houdt eveneens een schending in van art. 8 EVRM in zijn hoofde.

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522, T. Vreemd. 2012,148; 22 december 2010, nr. 210.029, T. Vreemd. 2011, 31 en TBP 2011, 588; 13 december 2011, nr. 216.837)

Verzoeker kwam in 2015 aan in België en heeft al snel na zijn aankomst dhr. B. leren kennen, met wie hij inmiddels ongeveer 9 jaar een relatie heeft.

Verwerende partij meent echter dat verzoeker geen duurzame relatie zou hebben met dhr. B., gelet op de beschrijving van de relatie tussen de twee heren in de verslagen in het kader van de voorwaardelijke invrijheidstelling van verzoeker.

Verzoeker bewijst zijn relatie met dhr. B. door het bijbrengen van verschillende getuigenverklaringen (stuk 12), waaruit duidelijk blijkt dat de relatie tussen hen niet louter een ‘bijzondere vriendschappelijke relatie’ is, doch wel een duurzame liefdesrelatie.

Doch, zelfs indien de relatie tussen verzoeker en dhr. B. geen duurzame relatie zou zijn naar mening van verwerende partij, leidt deze ‘bijzondere vriendschappelijke relatie’ ertoe dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Verzoeker toont alleszins aan dat er een gezinsleven is in België tussen hem en dhr. B., in casu los van enige juridische band.

Verwerende partij heeft alleszins geen correcte belangenafweging gemaakt bij het nemen van haar beslissing, gelet op de criteria waarmee het Europees Hof voor de Rechten van de Mens rekening houdt (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/zwitserland, T.Vreemd. 2001, 333; 18 oktober 2006, Uner/Nederland, T.Vreemd. 2007,62 en RW 2008-09, 1530 (de “Boultif-Unercriteria”). Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.2.1. Gelet op de inhoudelijke samenhang, worden het eerste, tweede, derde en vierde middel samen besproken.

2.2.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels, betoogt verzoeker in een eerste grief dat het feit dat hij verschillende malen correctioneel werd veroordeeld, niet betekent dat hij op dit ogenblik een gevaar voor de openbare orde vormt. Hij betoogt dat hij werd veroordeeld voor eerder lichte inbreuken en dat hij sinds de laatste feiten van 10 januari 2022 een positief reïntegratietraject heeft afgelegd. Hij betoogt dat de verwerende partij zich louter heeft gebaseerd op het feit van de correctionele veroordelingen zelf en daarbij geen rekening heeft gehouden met de positieve adviezen over zijn invrijheidsstelling en het door hem vertoonde spijtnicht.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 22, 1, 3°, en artikel 23 van de vreemdelingenwet. Artikel 23, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.”

Met betrekking tot het werkelijke, actueel en voldoende ernstige karakter van de bedreiging voor de samenleving, motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“De correctionele rechtbank heeft u op 24/07/2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving. Uit dit vonnis blijkt dat op het moment dat u begunstigde was van een leefloon via het OCMW, u dit inkomen aanvulde met de handel in verdovende middelen. Bij een huiszoeking werd immers een aanzienlijke hoeveelheid verdovende middelen aangetroffen, net als het bewijs dat u uw woning ter beschikking stelde om het gebruik van deze verdovende middelen te faciliteren. De rechtbank kwalificeerde deze feiten dan ook als ernstig.

Op 19/01/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 50 uren omwille van poging tot diefstal. De rechtbank wees bij vonnis van 19/01/2021 op het feit dat u geen respect heeft voor andermans eigendomsrechten en kwalificeerde deze feiten als ernstig.

Op 14/10/2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 22 maanden omwille van inbreuken op de drugswetgeving en weerspanning zonder wapens. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde u bij vonnis van 14/10/2021 eveneens tot een gevangenisstraf van 1 maand omwille van het dragen van een wapen. Uit dit vonnis blijkt dat u zich gedurende een lange periode heeft beziggehouden met de handel in verdovende middelen. Toen u – op het ogenblik dat u verdovende middelen had geleverd aan een koper – gevat werd door de politie, heeft u niet geaarzeld om geweld te gebruiken. Bovendien was u gewapend met een mes en was dit ook al eerder het geval. Hieruit kan dan ook slechts blijken dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve ingesteldheid.

Vervolgens werd u op 08/12/2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden omwille van diefstal. De feiten werden bij vonnis van 08/12/2021 als ernstig gekwalificeerd en het vonnis wijst er tevens op dat u reeds voorafgaand een ernstige en effectieve veroordeling had opgelopen wegens onder meer de handel in verdovende middelen.

Op 03/03/2022 werd u door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar omwille van diefstal. De rechtbank wees opnieuw op de ernst van de feiten en stelde een gebrek aan schuldinzicht vast in uw hoofde. De rechtbank verwees immers naar het feit dat u zich verschuilt achter het feit dat u geen tewerkstelling heeft, dat u geld moet opsturen naar uw familie in Irak en dat u onder invloed was van alcohol en medicatie. Bovendien wees de rechtbank op het feit dat de herhaaldelijke veroordelingen u er niet van weerhouden hebben om opnieuw feiten van openbare orde te plegen.

Uit het geheel van deze elementen kan DVZ slechts vaststellen dat u blijft vasthouden aan uw criminele ingesteldheid.

Uw gedrag toont duidelijk aan dat u geen respect heeft voor eigendomsrechten gezien u herhaaldelijk veroordeeld werd voor feiten van diefstal. Bovendien wijst DVZ erop dat u niet geaarzeld heeft om uw inkomen te verwerven aan de hand van de handel in verdovende middelen. In de plaats van uw inkomen te verwerven aan de hand van reguliere tewerkstelling, heeft u gedurende een lange periode uw inkomen verworven aan de hand van de handel in verdovende middelen. Dit getuigt slechts van het feit dat er in uw hoofde geen sprake is van pogingen tot integratie en dat u een gevaar voor de openbare orde vormt. U

schuwt het gebruik van geweld immers niet, wat blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 14/10/2021.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan aldus enkel vastgesteld worden dat er in uw hoofde sprake is van een agressieve en voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid en van een manifest gebrek aan schuldinzicht. U blijft duidelijk volharden in uw crimineel gedrag en trekt geen lessen uit eerdere veroordelingen. De RVV oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RVV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RVV 22 december 2017, nr. 197.311).

Op het geheel van bovenstaande informatie kan de DVZ slechts besluiten dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. U houdt vast aan uw criminele ingesteldheid. Het loutere feit dat u in België opleidingen heeft gevolgd en dat u 1 jaar tewerkgesteld zou zijn geweest, doen geen afbreuk aan het gevaar voor de openbare orde dat u vormt. DVZ wijst er immers op dat de deelcertificaten die u heeft neergelegd dateren van 2024, en dus nadat uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven en u op de hoogte was dat uw verblijfsrecht in heronderzoek was. DVZ wijst er dan ook op dat deze opleidingen evenzeer kunnen gevolgd zijn vanuit een zeker opportunisme, zeker gezien uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt dat deze inschrijving een van de voorwaarden was voor het verlenen van elektronisch toezicht. De bewijswaarde van deze opleidingen om een doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen dienen dan ook gerelativeerd te worden.

Derhalve staat het vast dat u een manifest, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. U blijft feiten van openbare orde plegen."

De Raad merkt op dat uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij zich niet enkel heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoeker in een tijdspanne van vijf jaar vijfmaal een correctionele veroordeling heeft opgelopen, maar dat daarbij ook rekening werd gehouden met zijn persoonlijk gedrag, zijn aandeel in de feiten en zijn ingesteldheid. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, gaat het daarbij niet enkel om kleine diefstallen en weerspannigheid, maar ook om drugshandel over langere periodes, met verzwarende omstandigheden, het dragen van een verboden wapen, het gebruik van geweld ten aanzien van de politie en meerdere diefstallen. De verwerende partij verwijst naar het gebrek aan schuldinzicht en het feit dat uit de handel in verdovende middelen een duidelijke onwil blijkt om zich in de maatschappij te integreren. Er wordt op gewezen dat eerdere veroordelingen verzoeker niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, wat wijst op een recidiverisico.

Er wordt wel degelijk rekening gehouden met het reïntegratietraject van verzoeker. Hierover wordt echter gesteld dat dit element gerelativeerd moet worden, aangezien verzoeker pas eerst opleidingen is beginnen volgen nadat zijn subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven en wist dat zijn verblijfsrecht in heronderzoek was. Bovendien was het volgen van opleidingen een voorwaarde die werd opgelegd door de strafuitvoeringsrechtbank voor het verlenen van elektronisch toezicht. Het volgen van de opleidingen is dus niet vrij van opportunisme en vormt, gelet op verzoekers vroegere volgehouden gedrag, geen bewijs van doorgedreven integratie en verankering in de Belgische samenleving.

Waar verzoeker er in het tweede middel aan toevoegt dat de laatste feiten dateren van januari 2022, merkt de Raad op dat verzoeker sedert juni 2022 in detentie verblijft en vanaf 2024 onder voorwaarden vrij was. De bewering dat verzoeker tot inzicht zou zijn gekomen en zijn leven heeft gebeterd, is niet meer dan een losse bewering die geen steun vindt in de feitelijke elementen van de zaak.

De Raad merkt op dat de verwerende partij zich wel degelijk heeft gebaseerd op het persoonlijke gedrag van verzoeker.

De overwegingen in de bestreden beslissing steunen op een zorgvuldig onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de verwerende partij is niet op onredelijk wijze tot het besluit gekomen dat verzoeker, omwille van zijn gedragingen, een gevaar vormt voor de openbare orde.

Met betrekking tot de relatie die verzoeker zou onderhouden met zijn buurman, de heer B., motiveert de bestreden beslissing:

"In het kader van het hoorrecht heeft u het volgende verklaard: dat u in België al gedurende 8 jaar een relatie zou hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u daarnaast enkel uw moeder en een broer in Irak heeft. Wat uw verklaarde partner betreft, merkt DVZ op dat er geen bewijs uit het rijksregister blijkt dat u effectief een duurzame relatie zou hebben met een persoon met de Belgische nationaliteit of dat u zou samenwonen. Het loutere feit dat u verklaard heeft een relatie te hebben met een andere persoon is

geenszins afdoende bewijs om uw gezinsleven aan te tonen. Bovendien wijst DVZ erop dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank aan de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 25/09/2023 blijkt dat de persoon waarmee u verklaarde een relatie te hebben, uw buurman is. In dit vonnis van 25/09/2023 staat dat u er een bijzondere vriendschappelijke relatie mee onderhoudt, wat geen bewijs is van een duurzame relatie. Het vonnis beschrijft uw verklaarde partner voorts als een steunfiguur en uit het vonnis blijkt dat hij op dat ogenblik de huur betaalde van uw woning. Deze elementen zijn echter allen onvoldoende om het bestaan van een duurzame relatie aan te tonen.

Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen alsnog een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- of familielevens, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. U bent veroordeeld voor ernstige feiten van openbare orde, waarvan u had kunnen vermoeden dat deze mogelijks een negatieve invloed konden hebben op uw internationale beschermingsstatus en derhalve uw verblijfsrecht in België.”

Verzoeker benadrukt dat hij een liefdesrelatie zou onderhouden met de heer B.. Uit de adviezen in het kader van de verzoeken tot voorwaardelijke invrijheidsstelling blijkt dat B. fungeerde als contactpersoon en de huur van verzoeker betaalde tijdens diens detentie. Ze wonen niet samen om dat dit een vermindering van de werkloosheidsuitkering met zich mee zou brengen. B. steunt en helpt verzoeker, bij het zoeken naar werk, het behouden van een vaste woning, de stap te zetten naar begeleiding, en bezocht hem regelmatig in de gevangenis.

De Raad merkt op dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de verwerende partij zich op dit punt zou hebben gesteund op een onzorgvuldig onderzoek van de elementen van de zaak, of kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. De verwerende partij ontkent immers niet dat sprake is van bijzonder vriendschappelijke band, maar stelt dat dit geen bewijs vormt van een duurzame relatie. Met zijn betoog toont verzoeker het tegendeel niet aan. Voorts merkt de Raad op dat uit de elementen van het dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in het verleden strafrechtelijke feiten pleegde onder slechte invloed van zijn vriendin (verslag van de justitieassistent), terwijl hij thans voorhoudt reeds meer dan acht jaar een homoseksuele relatie te hebben met B.. In de bestreden beslissing wordt er bovendien op gewezen dat noch CGVS noch de Raad bij de behandeling van het VIB geloof hebben gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn seksuele oriëntatie.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met B. een daadwerkelijke liefdesrelatie zou onderhouden en levert geen begin van bewijs dat hij omwille van zijn verklaarde homoseksualiteit. Verzoeker toont dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

In het vierde middel betoogt verzoeker nog dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Hoger is reeds gebleken dat verzoeker niet samenwoont met B. en dat zij samen geen gezin vormen. Sociale relaties tussen volwassenen behoren tot het privéleven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de band van afhankelijkheid die hij met B. verklaart te hebben dermate uitzonderlijk is dat dit tot een negatieve verplichting zou leiden in hoofde van de overheid. Aangaande een voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM motiveert het bestuur verder dat conform het tweede lid van dat artikel een inmenging in het privé- en gezinsleven is toegestaan voor zover bij wet bepaald en de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Aangaande zijn sociaal netwerk, of het door verzoeker voorgehouden gebrek eraan, in Irak, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker vanuit de gevangenis geld overmaakte aan zijn familie in Irak. Ook verklaarde hij in het kader van het hoorrecht dat zijn moeder en broer nog in Irak verblijven. Aldus werd gemotiveerd dat verzoeker over een familiaal netwerk in het land van herkomst beschikt, dat zijn hervestiging kan faciliteren.

Tenslotte voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn inspanningen tot integratie. De VDAB keurde tewerkstellingsondersteunende maatregelen goed, hij heeft gesolliciteerd bij talloze werkgevers en heeft een arbeidsovereenkomst bij Manus.

Zoals hoger reeds aangestipt, motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot het integratietraject dat verzoeker inspanningen om werk te zoeken in het verleden heeft veronachtzaamd, en er voor koos om zijn uitkering aan te vullen met inkomsten uit drugshandel. Het is pas naar aanleiding van de voorwaarden hem opgelegd met het oog op de voorwaardelijke vrijlating, dat hij opleidingen heeft gevolgd en werk is beginnen zoeken. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat deze inspanningen niet vrij van opportunisme lijken en weinig overtuigingskracht hebben.

Waar verzoeker in het tweede middel nog aanvoert dat hij slechts een vragenlijst in het Frans kreeg, merkt de Raad op dat verzoeker de vragenlijst wel degelijk heeft ingevuld en dat de elementen die hij aanvoerde werden besproken in de motivering van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dienstig kan worden aangevoerd indien de betrokkene aannemelijk maakt dat hij elementen had kunnen of willen aanvoeren die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Uit hogerstaande bespreking blijkt dat dit niet het geval is. Waar

verzoeker tenslotte stelt dat de vragenlijst hoorrecht in het Frans was opgesteld en hij, noch de heer B., Frans verstaan, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij wel degelijk op alle vragen heeft geantwoord op een wijze waaruit kan worden afgeleid dat hij die vragen duidelijk verstaan heeft. Bovendien werd die vragenlijst door verzoeker ondertekend en werd nergens melding gemaakt van taal- of communicatieproblemen. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan.

De vier middelen aangaande de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zijn niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vijfde middel (eerste middel tegen het inreisverbod) aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“1. Eerste middel

12.

Er is een schending van artikel 74/11, 81 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, doordat het aangevochten inreisverbod foutief en onvoldoende gemotiveerd is.

Artikel 74/11, 81 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat een inreisverbod van meer dan 5 jaar enkel mag worden opgelegd indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Volgens datzelfde artikel wordt de duur van het inreisverbod bepaald aan de hand van alle relevante omstandigheden van het individuele geval.

13.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de bestuurshandelingen die onder dit toepassingsgebied vallen, uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd.

De opgelegde motieven dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, waarbij de motivering eveneens afdoende dient te zijn.

De motivering dient correct te zijn, waarbij de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De administratieve beslissingen dienen zodoende zowel in feite als in rechte te worden gemotiveerd, waarbij steeds uitdrukkelijk de feitelijke en juridische gronden vermeld dienen te worden, zodat de betrokken persoon kennis kan nemen van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. Van Heule, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

14.

Verzoeker ontkent niet dat de verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft.

Aldus dient zij aan strenge motiveringsvereisten te voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

15.

De Raad van State wijst in haar arresten nr. 234.228 en nr. 234.229 van 22.03.2016 op het feit dat er een dubbele motiveringsplicht geldt in hoofde van verwerende partij:

1. de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd
2. de duur van het inreisverbod

Deze arresten handelen uitdrukkelijk over artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in toepassing van welk artikel verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen.

16.

In casu is er geen specifieke motivatie terug te vinden voor de duur van het inreisverbod.

Omdat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar wordt opgelegd, komt het aan verwerende partij toe om te motiveren waarom zij meent dat er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Belangrijk daarbij is dat het gaat om een ernstige bedreiging. Een gewone bedreiging volstaat niet.

Verwerende partij motiveert niet waarom er sprake is van een ernstige bedreiging.

Verwerende partij herhaalt enkel de motivering, dewelke door haar reeds werd aangehaald ter motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker verwijst aldus eveneens naar de argumentatie die supra werd uitgewerkt. (zie randnummers 1-11)

Er wordt niet specifiek gemotiveerd waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd, wat nochtans wel verplicht is.

Verwerende partij motiveert aldus niet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er zodoende wordt afgeweken van de normale duur van het inreisverbod, zijnde maximum 5 jaar.

Om die reden vordert verzoeker dat het inreisverbod vernietigd wordt.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.3.2. Verzoeker voert een zesde middel (tweede middel tegen het inreisverbod) aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“2. Tweede middel

17.

Er is een schending van artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in combinatie met het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt.

Verwerende partij dient bij het opleggen van het inreisverbod steeds een afweging te maken tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische Staat.

Verwerende partij kan niet systematisch een inreisverbod opleggen met een bepaalde duurtijd, hetgeen zij thans wel doet.

Het inreisverbod dient geschikt te zijn om het doel te bereiken.

Het begrip openbare orde dient daarbij restrictief te worden uitgelegd.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

18.

Verzoeker benadrukt dat hij geen sociaal netwerk meer heeft in Irak. Hij heeft nauwelijks contact met zijn familie (moeder en broer) in Irak.

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent dat verzoeker zonder problemen terug zou kunnen keren naar Irak, zonder enig onderzoek wat zijn lot daar zal zijn.

Verwerende partij had alle specifieke omstandigheden en in het bijzonder het feit dat verzoekende partij sedert 2015 niet meer in zijn land van herkomst is geweest, in ogenschouw moeten nemen bij de redelijkheid van de oplegging van een inreisverbod van 8 jaar.

Minstens laat de motivering van het inreisverbod onvoldoende toe om na te gaan of verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod alle elementen m.b.t. het privé- en familieleven van verzoeker in rekening heeft gebracht, ook dit van familieleden in andere landen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.3.3. Verzoeker voert een zevende middel (derde middel tegen het inreisverbod) aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3. Derde middel

19.

Er is sprake van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker vordert minstens om de duur van het inreisverbod te beperken tot een periode van minder dan 8 jaar.

Er wordt immers vereist dat er een individueel onderzoek wordt uitgevoerd, waarin alle omstandigheden in rekening worden gebracht en het proportionaliteitsbeginsel wordt gerespecteerd.

Louter omwille van een enkele 'lichte' veroordelingen een inreisverbod opleggen van 8 jaar kan moeilijk als proportioneel worden beschouwd, zeker aangezien verzoeker inmiddels voorwaardelijk in vrijheid is gesteld en aangezien zijn laatste feiten inmiddels dateren van ruim 3 jaar geleden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.3.4. De middelen vijf, zes en zeven worden gezamenlijk behandeld.

De Raad merkt op dat hoger reeds werd aangestipt dat verzoeker in een periode van vijf jaar vijf maal werd veroordeeld voor feiten die verband houden met drugshandel, diefstal, het gebruik van geweld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het oordeel dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt, kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn.

Verzoeker houdt voor dat hij zijn gedrag heeft verbeterd. Uit de gegevens van de zaak blijkt echter slechts dat de recente periode zonder misdrijven slechts plaatsvond naar aanleiding van verzoekers detentie en de voorwaardelijke invrijheidsstelling.

Gelet op het gebrek aan persoonlijke vrijheid tijdens de detentie en het opleggen van stikte voorwaarden aan de voorwaardelijke invrijheidsstelling, biedt het de zaak weinig grond om te spreken van een oprecht schuldinzicht en een gedragsverbetering. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat, gelet op de aard van de feiten, het herhaald en volgehouden karakter, en het persoonlijk gedrag van verzoeker, dat verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Waar verzoeker verklaart geen netwerk te hebben in Irak, werd hoger reeds vastgesteld dat verzoeker wel degelijk familie in Irak blijkt te hebben.

Het loutere feit dat verzoeker het oneens is met de bestreden beslissing volstaat niet om te besluiten dat de bestreden beslissing werd genomen met overtreding van substantiële, of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, of dat de overheid daarbij haar appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden.

Voor zover verzoeker vraagt het inreisverbod te herleiden naar een kortere periode, merkt de Raad op dat hij daartoe niet bevoegd is. Ook kan de Raad zijn appreciatie van de zaak niet in de plaats stellen van de bestreden beslissing.

Het vijfde, zesde en zevende middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftewintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT